

Sølvklokken

af Helle Ryding

Disse begivenheder omkring sølvklokken finder sted flere år før, Serpina får Gullveigs lys i øjnene og skal gennemgå prøven i Undinens brønd:

Sølvklokken

Serpina havde engang fået et sølvskrin af sin far. I skrinet gemte hun ting, der var noget helt særligt: en lyseblå ildkrystal, som hun engang havde fået af myrinerne, en klump rav med en hel natsværmer indeni, et kniplingstørklæde, som havde tilhørt prins Augustins mor, dronning Ingeborg, og en sølvklokke fra en druknet skibshund. Ligesom de andre af hendes skatte, havde sølvklokken sin egen historie.

Serpina ønskede sig brændende at have sin egen flok ulve, som kunne følge hende, når hun red ud over klinten, eller når hun var på jagt. Hun var den eneste af de ni klintemøer, der kunne kalde ulvene til sig, og den eneste, der rigtigt kunne sætte sig i respekt over for dem. Hendes far, Klintekongen Mithram, havde et meget stort kobbel ulve, som han altid brugte til jagt og til at opsnappe fremmede lyde og lugte af den slags, som svendene ikke altid kunne fornemme. Når Serpina var ude at ride på klinten med ham, kunne hun ikke lade være med at studere ulvene og vurdere, hvilke af dem, der ville passe sammen i en mindre flok. Hun håbede, at hun en dag måtte tage nogle af dem fra og arbejde med dem. Men hendes far mente ikke, at hun var parat til at få ansvar for en flok ulve.

- De snyder dig, når det passer dem. Jeg vil ikke have en flok ulve til at løbe omkring på klinten uden fører.

- Jamen far, de er ikke uden en fører, når jeg leder dem, indvendte Serpina.

- Ulve kræver en fast hånd. Altid!

- Lad mig bevise, at jeg kan.

Men Mithram var ikke til at rokke. Serpina måtte nøjes med at drømme om sin ulveflok.

En lun forårsnat havde hun lagt sig til at sove i sin hule på klinten. Her indefra kunne hun høre bølgerne slå ind over stranden neden for den stejle skrænt og vinden, der legede i trækroneerne. Anaja sad vagt på hendes pande, men det var Serpina, der først hørte den uventede lyd.

- Hvad er det, der siger sådan?

- Siger hvordan? spurgte spinderen søvnigt.

- Det lyder som en lille klokke.

En ulv gav sig til at knurre lige udenfor. Flere ulve stemte i. Serpina satte sig op. Var det en af hendes søstre? Nej, umuligt, ulvene ville

aldrig knurre ad en klintemø. Men hvem var det så, der gik rundt med en klokke?

Hun krøb hen til hulens åbning og kiggede ud. En stor flok ulve løb uroligt rundt på det åbne stykke land. De havde rejst børste og knurrede med blottede tænder. Mithram og svendene var ikke at se nogen steder. Cosmus Octavius, Serpinas væbner, sad vagt på sin skyggegang og spejdede undersøgende rundt til alle sider.

- Hvad er det, der hidser ulvene op? spurgte Serpina.

- Det ved jeg ikke. Jeg kan ikke se, at her er nogen.

De kunne stadig høre klokken lige i nærheden. Men det var svært at høre, nøjagtigt hvor lyden kom fra. Pludselig lød det, som om den løb lige forbi Serpinas hule. Øjeblikkeligt drejede ulvene omkring og forfulgte lyden. De snerrede og gav hals. Med ét forsvandt lyden af klokken lige så pludseligt, som den var opstået. Ulvene stak snuderne i jorden og løb søgende rundt. Men de fandt ingenting. Efter nogen tid gav de op og luntede ind mellem træerne.

- Det var mærkeligt, mumlede Serpina.

- Kan det være myrinerne? foreslog Anaja.

- Det ville ikke hidse ulvene sådan op, indvendte Serpina.

Hun lagde sig ind i sin hule igen, men hun kunne ikke sove. Hele tiden lå hun og lyttede efter klokken. Anaja var så anspændt, at hendes lange ben dirrede på Serpinas pande. Pludselig fór hun op.

- Der er den igen! hvædede hun.

Serpina satte sig op. Jo, hun kunne også høre den. I en fart var hun ude af hulen og løb frem på klinten. Den spæde lyd af klokken var ganske tydelig. Men hverken Serpina eller Anaja kunne se, hvor den var, eller hvem der kom med den.

Lidt efter hørte de også en hund, der gæde lige i nærheden.

- En hund her på klinten? udbrød Serpina

- Umuligt, hvædede Anaja. - En hund slipper ikke levende fra ulvene.

Kunne det være en ulv? Nu gæde hunden igen, og de kunne begge høre, at det ikke var en ulv. Serpina spejdede til alle sider. Cosmus sad på sin skyggegang og lyttede anspændt. Hundens gøen og kløkkens ringlen lød skiftevis tæt på og langt væk fra.

- Hvor i alverden kommer de lyde fra? råbte Serpina forvirret.

Ulvene kunne også høre dem. De kom farende ud fra træerne for at genoptage jagten. Men de fandt hverken hunden eller klokken.

Ligesom før forsvandt lydene pludseligt.

- Er her nogen? kaldte Serpina.

Ingen svarede. Men lidt dukkede en enlig rytter frem på klinten.

Straks var Cosmus på vagt.

- Bliv hvor du er, Serpina!

Han red frem mod rytteren og trak sit sværd. Men øjeblikket efter stak han sværdet på plads og løftede armen til hilsen. Det var bare Cosmus Quintus, Laternas væbner, der kom ridende helt alene.

- Burde han ikke være på kirkegården lige nu for at vente på, at Laterna kommer tilbage fra præstindebesøg? Spurgte Anaja overrasket.

- Jo.

Serpina fulgte Cosmus Quintus med blikket. Han hilste ikke på hendes Cosmus, red bare lige forbi og fløjtede, som om han ikke så, at de var der. Det var helt usædvanligt og meget uhøfligt. Men Cosmus tog sig ikke af det.

- Han var vist langt væk i sine tanker, grinede han, da han vendte tilbage til Serpina.

Da Serpina ved solopgang samlede offergaver på kirkegården sammen med sine søstre, fortalte hun Laterna om Cosmus Quintus. Laterna trak hende lidt til side og bad hende om ikke at tale for højt.

- Jeg ved godt, at han er begyndt at opføre sig underligt. Men jeg vil gerne beholde ham lidt endnu. Du må ikke sige noget til far, vil du love mig det?

- Du risikerer, at han stikker af fra Rames og bliver Hvileløs, advarede Serpina, for hun havde mange gange hjulpet sin far med at indfange dem, der forsøgte at undgå Underverdenen.

Men Laterna slog det hen.

- Åh, han er kun lige begyndt på det. Han render ikke så langt endnu.

Ingen af Serpinas søstre havde hørt den lille klokke. Og de tog sig heller ikke af det.

- Behøver du altid at opleve underlige ting alle vegne? Det er sikkert bare nogle myriner, der har villet tale med far, bemærkede Edda og lavede øjne til Luna.

Men den følgende nat satte Serpina sig på vagt i sin hule. Silvia, hendes lillesøster, var der også. De sad med varme ulveskind omkring sig og lyttede efter klokken. En flok ulve luntede rundt udenfor og lod også til at vente på den.

- Er du ikke sulten? spurgte Silvia, da de havde siddet der meget længe, uden at der var sket noget som helst. - Skal jeg ikke sende min Cosmus hjem efter noget mad?

Cosmus Nonus havde kun lige forladt dem, da ulvene gav sig til at knurre. Serpina rettede sig op og tyssede på Silvia, der hev vejret ind for at sige et eller andet. Nu kunne de begge høre den sprøde ringlen fra klokken. I en fart var de ude af hulen. Ulvene havde samlet sig i en

klump udenfor, og det lød, som om klokken befandt sig et sted inde imellem dem.

- Kan det være en ulv, der har fået en klokke om halsen? hviskede Serpina.

Silvia så lidt skuffet ud, da hun nikkede, at det måske bare var det. Men næsten i det samme fjernede lyden af klokken sig fra ulveflokkens og kunne nu høres længere ude på klinten. Med en ildevarslende gøen satte ulvene efter lyden. Hverken Serpina eller Silvia kunne se, hvem eller hvad der holdt klokken, selvom de spejdede ihærdigt ud i mørket med deres skarpe nattesyn.

Nu kom Cosmus Quintus igen ridende langs skrænten. Ligesom natten forinden havde han forladt kirkegården uden Laterna. Han hilste hverken på Cosmus eller klintemøerne. Tværtimod kaldte han med høj stemme:

- Poseidon ... Poseidon ...!

Da han fik øje på de rasende ulve, der jagtede klokken, udstødte han et brøl, satte sin skyggegang i galop og brasede lige ind i ulveflokkens. Han trak sit sværd og huggede ud efter en ulv, så den hylede af smerte. Serpina råbte.

- Nej! Quintus, hold op med det. Du må ikke angribe ulvene!

Men Cosmus Quintus reagerede ikke. Han drejede omkring på sin gang inde mellem ulvene og huggede efter dem med sværdet. Lyden af klokken steg i styrke, nu kimedede den så højt, at det rungede ud over hele klinten. Serpina satte i løb. Ulvene fór rundt mellem hinanden, rasende og forvirrede jagtede de klokken. Og imens huggede Cosmus Quintus ud efter dem med sit sværd. Væbneren var som i en rus.

Serpina kaldte på sin egen Cosmus. Men han så ud på hende med de tomme, mørke øjenhuler og rystede uforstående på hovedet.

- Kom og hjælp mig! kommanderede Serpina desperat.

Men Cosmus blev siddende på sin skyggegang uden at røre sig.

- Han kan ikke slås mod Cosmus Quintus. Svendene må ikke bekæmpe hinanden! hvædede Anaja.

Spinderen havde ret. Der var ingen hjælp at hente fra Cosmus.

Lyden af klokken steg og steg. Den rungede som en kæmpemæssig kirkeklokke, og den næsten overdøvede ulvene og Cosmus Quintus' råb. Og midt i den voldsomme larm var der en hund, der gøede. Nu kom Silvia løbende. Det så ud, som om hun forfulgte noget.

- Det er en hund. Serpina, se ... en ... en gengangerhund! Den har en sølvklokke i halsbåndet!

Silvia bøjede og tog noget op i armene. Måbende stirrede Serpina på hunden. Den havde sorte og hvide pletter og var temmelig stor. Det var meget, meget sjældent, at dyr blev hvileløse. Det skete en gang imellem, at et dyr ikke kunne finde hvile, før det var blevet genforenet

med sin ejer. Men at finde sådan en hund her på klinten, var helt overvældende.

- Poseidon! Poseidon!

Cosmus Quintus kaldte igen. Da han så Silvia med hunden i favnen, sprang han af sin gang og fór frem mod hende med draget sværd.

- Giv mig min hund. Giv mig min hund. Poseidon ... Poseidon ...!

- Sæt den ned, Silvia, råbte Serpina. - Skynd dig! Han ved ikke, hvad han gør!

Silvia skreg og sprang til side, da Cosmus Quintus gik til angreb. Serpina trak sit sværd for at komme sin søster til undsætning.

- Giv slip på hunden! råbte hun igen.

- Det ... det kan jeg ikke, jamrede Silvia. - Den sidder fast. Den er ... tung!

Ja, mon ikke. Hunden var kravlet op på Silvias skuldre, og nu sad den og tyngede hende, som om den vejede flere hundrede kilo. Silvia svajede og var ved at miste balancen. Cosmus Quintus var som i en rus, da han angreb. Serpina kæmpede mod ham sværd mod sværd og skreg til sin Cosmus.

- Rid ud og hent min far ... sig han skal komme med det samme!

Den befaling kunne Cosmus godt følge. Han satte lydigt sin skyggegang i galop og fór af sted. Nu var de alene med Cosmus Quintus. Serpina stod foran Silvia for at afskære ham vejen til hende og hunden. Men Laternas væbner var stærk, meget stærkere end hun. Hans tænder var blottede af raseri, og han tænkte kun på at få sin hund tilbage. Serpina måtte bruge alle kræfter for at hindre hans angreb. Hun råbte til Silvia om at få fat i sin klintemare og ride hjem. Men hunden var så tung, at Silvia var sunket i knæ under vægten af den. Hun kunne umuligt rejse sig igen, og hun græd af rædsel.

Klokken kimedede så det gjorde ondt i ørerne. Igen og igen slog Cosmus Quintus sin klinge mod Serpinas. Hun begyndte at blive træt i armene og tung i benene. Hele tiden måtte hun springe til side for nye angreb. Ligesom de andre svende var Cosmus Quintus usårlig, hverken hug eller slag bed på ham. Serpina og Silvia var derimod kun usårlige, hvor brynjerne dækkede dem.

Ulvne var lige omkring dem. Med blottede tænder og sænkede skuldre bevægede de sig nærmere og nærmere. I det mindste havde Serpina ulvene på sin side. Og så fik hun en idé. Der var to flokke med hver sin anfører. En han og en tæve. Serpina kaldte.

- Bofur ... Zeta ...

Ulvne rettede deres gule øjne mod hende. Et kort øjeblik havde hun deres fulde opmærksomhed. Med en bydende hånd pegede hun på Cosmus Quintus.

- Angrib! Stands ham! befalede hun.

Ulvene adlød øjeblikkeligt og trak de andre med sig. De kastede sig op efter Cosmus Quintus, bed fat i hans kappe og i hans ærmer, så han ikke kunne løfte armene og bruge sine våben. Han brølede af raseri og forsøgte at kæmpe sig fri. Men ulvene holdt ham i skak. Serpina vendte sig hurtigt mod Silvia for at komme hende til undsætning. Men hunden forsvandt fra hendes skuldre i samme øjeblik. Og straks efter forstummede lyden af klokken også.

Det varede ikke længe, før der lød en buldren af mange ganges hove, og Mithram red frem på klinten foran sine svende. Han galoperede direkte mod Cosmus Quintus, kaldte ulvene til sig og kastede sig over den rasende væbner. Mens han trykkede væbneren til jorden, tegnede han et klintespind på hans pande og manede ham i søvn.

Han var tydeligt rystet, da han løb hen til Serpina og Silvia.

- Er I kommet noget til?

- Nej, slet ikke.

Det var Serpina, der svarede. Silvia var så chokeret, at hun ikke kunne få et ord frem.

- En væbner, der angriber sine egne ..., begyndte Mithram. - Hvordan kan det komme så vidt? Hvor er Laterna?

- Han må være stukket af fra hende. Jeg tror, han ledte efter sin hund, skyndte Serpina sig at forklare.

- En hund?

- Den er død. Det er en genganger. Den satte sig fast på Silvias skuldre og gjorde sig tung.

- Hvor er den nu?

- Den er væk. Men den har en klokke om halsen, så man kan høre den.

Mithram nikkede sigende.

- Ja, jeg hørte den tydeligt. Han må have haft en hund med på det skib, han kom med. Vi må have overset den, da vi ryddede stranden.

- Mener du, at den kom hertil sammen med ham?

- Ja. Resterne af den må være her endnu. De må have reddet sig i land sammen.

- Er det derfor, den er blevet hvileløs?

- Sandsynligvis.

- Hvorfor satte den sig på Silvia.

- For at Cosmus Quintus blev i stand til at se den.

To ulve var blevet såret og lå blødende og klagende i græsset.

Mithram skyndte sig at undersøge dem, hvorpå han gav et par af sine svende besked på at bringe dem ind i borgen.

- Rid ud og se, om I kan finde hunden, sagde han til Serpina. - Det vil give Cosmus Quintus en rolig søvn i Drømmenes Hal, indtil jeg kører ham til Rames.

Serpina skævede til ulvene. Hvis hun måtte tage dem med, var den døde hund hurtigt fundet. Hun troede næsten, at hendes far var tankelæser, da han smilede til hende.

- Du har imponeret mig i dag. Det var dygtigt og meget snarrådigt af dig at bruge ulvene. Lad dem hjælpe dig med at finde hunden.

Hans ros gjorde hende varm i kinderne. Mithram løftede armen, da hun sprang op på Løvinden, og ønskede hende god jagt. Silvia fulgte med og var både lettet og fuld af beundring.

- Du reddede mig fra Cosmus Quintus. Hunden gjorde sig så tung, at jeg ikke kunne rejse mig.

- Det så jeg godt.

- Du kunne virkelig styre ulvene. Bofur og Zeta lystrede dig lige så godt, som de lystreder far.

- Nok ikke helt lige så godt, for så ville far ikke sige, at jeg ikke er parat til at få min egen flok, mumlede Serpina.

Silvia lo.

- Men lige nu er det dig, der leder Bofur og Zeta. Og det er far, som bad dig om det.

Det var sandt, at hun ledte dem. Når Serpina talte til de to førerulve, drejede de lydigt hovedet og rettede deres gule øjne mod hende. De forstod, hvad hun forventede af dem og ville gerne lystre.

De fandt hunden langt inde i en snæver kløft, hvor den havde lagt sig til at dø. Serpina kunne lige akkurat klemme sig derind, da hun fulgte efter de logrende ulve. Der var kun hud og knogler tilbage af hunden, men den havde stadig sit halsbånd på, og i halsbåndet sad en klokke af sølv.

Serpina pakkede resterne af hunden ind i sin kappe og bar den hjem til sin far.

Næste morgen red Mithram ud med en stor flok svende og alle sine ulve. Han var væk i flere dage, hvilket ikke var spor usædvanligt. Men Serpina var skuffet over, at han ikke havde bedt hende om at følge med. Han havde ikke engang nævnt for hende, om han var tilfreds med, at hun havde ført ulvene på sporet af hunden. Han havde nærmest taget det som en selvfølge. Hun gemte sig i sin hule, når hun kunne komme til det, og ville ikke have selskab.

Mithram havde taget sølvklokken af hundens halsbånd og givet den til Serpina. Når hun ringede med den, blev hun mindet om de stærke bånd, der havde været mellem manden og hunden. Og så blev hendes længsel efter at få sin egen ulvflok så stærk, at det sugede i maven.

Da hun efter flere dage endelig hørte hovslagene fra Fors og svendenes gangere, blev hun siddende i sin hule og ventede på, at gangerne passerede den. Men det gjorde de ikke. Hendes far holdt Fors an lige foran indgangen. Hun kunne se, at han sprang af hesten og kom nærmere.

- Serpina?!

Hun tøvede.

- Serpina?! Kan du ikke høre, at din far er kommet hjem?!

Han lød så streng, at hun ikke vidste, hvad hun skulle sige. Lige meget hvad hun svarede nu, ville det lyde forkert. Nu lagde han sig på knæ og så lige ind til hende.

- Hvorfor sidder du der, når jeg kalder på dig? Kom herud og få fat på din ganger. Der er noget, jeg skal vise dig.

- Vise mig?!

- Kom så ud!

Snart efter red Serpina ved siden af sin far langs klintens stejle skrænt. Kun Cosmos og Mithrams væbner, Maximus, var med. Alle ulvene løb ivrigt halsende omkring dem. Solen var på vej op, træernes nyudsprungne blade lyste grønt, og her duftede af saltvand, kridt og morgendug. Serpina skævede nysgerrigt til sin far. Han havde ikke sagt noget om, hvor de skulle hen, men smilede bare hemmelighedsfuldt. De var kommet et langt stykke væk fra Kongsbjerget, da han drejede ind i skoven. Han standsede inde i en lysning, hvor solen allerede varmede græsset.

- Så er vi her.

De sprang af gangerne. Mithram tog Serpinas hånd, og nu vidste hun helt sikkert, at der skulle ske noget ganske særligt. Noget, som kun angik de to alene. Mithram klemte fastere om Serpinas hånd, da de standsede ved et tæt buskads. Her trak han græs og brombærranker til side. Serpina gættede det, før hun kunne se dem. En grådig sutten. Sagte piben og bjæffen. Og den søde, krydrede duft af dyreunger. Hendes hjerte hamrede, da hun så derind. Der lå en ulv med et kuld hvalpe.

- Jeg synes, det er på tide, at du lærer at arbejde med ulve, sagde hendes far. - Du må vælge en af Vilas hvalpe og begynde at opdrage den, når den bliver gammel nok.

- Min egen ulv? fløj det ud af Serpina.

- Den bliver aldrig din, Serpina, irttesatte han mildt. - En ulv er fri og tilhører kun sig selv og sin flok. Men du får til opgave at lære den at lystre dig og arbejde for dig.

Ulvemoderen fandt sig tålmodigt i, at Serpina forsigtigt tog hvalpene op og studerede dem en for en. Om det var hende, der valgte ulven,

eller ulven, der valgte hende, var svært at sige. For allerede da Serpinas hånd nærmede sig den lille hvalp, slap den dievorten, så op på Serpina og kravlede hen over alle sine søskende for at komme hen til hende.

Vågent og målrettet.

- Varar! smilede Serpina ømt. - Hende skal det være. Hun skal hedde Varar.

Mithram nikkede stolt til sin datter og lo.

- Der er én af Vilas seks hvalpe, som har evner for at blive føreruly, og hende har du lige udvalgt.

Da Serpina kom tilbage, lagde hun sølvklokken fra den druknede skibshund ned i sit sølvskrin, hvor hun gemte sine mest dyrebare skatte. Der har den ligget lige siden.